

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 462/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoE/48/2010-72 z 30. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoE/48/2010-72 z 30. júna 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«P. D. Z. P. v likvidácii... (ďalej len „DZP“) dňa 05. 04. 2000 vydala v zmysle ustanovení zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení V. z. p. a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v príslušnom znení (ďalej len „ZoZP“) Platobný výmer č. 2/2000 (ďalej len „Platobný výmer“), ktorým uložila platiteľovi – spoločnosti CH., spol. s r. o... (ďalej len „Povinný“) zaplatiť dlžné poistné a poplatok z omeškania z dlžnej sumy poistného.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 07. 2005 DZP postúpila súbor pohľadávok, ktorých súčasťou bola aj pohľadávka predpísaná Platobným výmerom Povinnému, spolu s príslušenstvom a všetkými právami s nimi spojenými na Sťažovateľa.

Nakoľko sa Sťažovateľ Návrhom na vykonanie exekúcie domáhal vykonania exekúcie proti Povinnému na základe exekučného titulu – Platobného výmeru, súdny exekútor doručil Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „OS NM“) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

OS NM Uznesením sp. zn. 2Er/2527/2008-49 zo dňa 11. 12. 2009 (ďalej len „Rozhodnutie OS NM“) vyhlásil vedenú exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. V odôvodnení Rozhodnutia OS NM uviedol, že DZP údajne nebola v čase postúpenia predmetnej pohľadávky na Sťažovateľa (07. 07. 2005) nositeľom prevádzaného práva,

keďže pohľadávka podľa názoru exekučného súdu prešla podľa § 34 ods. 2 a 3 ZoZP na všeobecnú poisťovňu alebo na inú poisťovňu, ktorá prevzala poistencov, a to pomerne podľa počtu prevzatých poistencov.

Sťažovateľ podal proti Rozhodnutiu OS NM Odvolanie, ktoré bolo prejednané pred KS TN ako odvolacím súdom. KS TN Uznesením sp. zn. 4CoE/48/2010-72 zo dňa 30. 06. 2010 (ďalej len „Rozhodnutie KS TN“) Rozhodnutie OS NM potvrdil. KS TN uviedol, že exekučný titul, na základe ktorého bola doposiaľ vykonávaná exekúcia, bol údajne vydaný v rozpore so zákonom a osobou, ktorá na takéto konanie nebola oprávnená. Preto KS TN ako odvolací súd dospel k záveru, že predložený exekučný titul je údajne nulitným aktom, ktorý nemá žiadnu právnu silu...

Sťažovateľ považuje Rozhodnutie KS TN za arbitrárne a za prejav svojvôle... Podľa názoru Sťažovateľa, predmetné súdy vyslovili právne závery, avšak náležité sa nevysporiadali so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodli na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnili.

Sťažovateľ má za to, že odvolací KS TN sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal so skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, ktoré Sťažovateľ predložil a na ktoré poukázal, ale práve naopak, KS TN rozhodol na základe skutočností, ktorými sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal...

Rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky číslo 3215/1999-A vydaným dňa 01. 07. 1999 (ďalej len „Rozhodnutie MZ SR I“) bolo zrušené povolenie na zriadenie zdravotnej poisťovne – DZP... Zrušením povolenia na zriadenie DZP vstúpila DZP na základe ustanovenia § 34 ods. 4 zákon ZoZP do likvidácie.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 7K 70/01-30 zo dňa 20. 04. 2001, konkurzný súd na návrh likvidátora DZP vyhlásil konkurz na majetok DZP. Vyhlásením konkurzu došlo k prerušeniu likvidácie na základe ustanovenia § 13a prvá veta zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v príslušnom znení (ďalej len „ZoKV“).

Rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. M/5068/2001 zo dňa 19. 12. 2001 (ďalej len „Rozhodnutie MZ SR II“) bola na základe Protestu Generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. VI. Gd 5187/01-19 zo dňa 12. 12. 2001 zrušená pre rozpor so zákonom výroková časť Rozhodnutia MZ SR I s textom: „Na V. z. p. prechádzajú

záväzky poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam, pohľadávky na poistnom a poplatky z omeškania.“ V odôvodnení Rozhodnutia MZ SR II sa uvádza, že: „... prechodu práv a záväzkov predchádza likvidácia. Až po jej skončení prechádzajú na všeobecnú poisťovňu záväzky, ktoré nebolo možné v rámci likvidácie uspokojiť z majetku zrušenej poisťovne...“ ...

Správca konkurznej podstaty DZP (ďalej len „SKP“) zaradil súbor pohľadávok DZP na zaplatenie dlžných poistných, prirážkach k poistnému, poplatkov z omeškania a poplatkov za nesplnenie oznamovacej povinnosti (ktorých súčasťou bola i pohľadávka vyplývajúca z Platobného výmeru voči Povinnému) do konkurznej podstaty úpadcu – DZP...

V rámci speňažovania konkurznej podstaty DZP boli predmetné pohľadávky DZP postúpené na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 07. 2005 na Sťažovateľa. Postúpeniu pohľadávok DZP na Sťažovateľa predchádzalo vydanie Opatrenie konkurzného Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 06. 2005. sp. zn.: 7K 70/01 (právoplatné a vykonateľné dňa 29. 06. 2005), ktorým konkurzný súd odsúhlasil uvedený odpredaj pohľadávok (ďalej len „Opatrenie“).

Na základe právoplatného Uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7K 70/01-1404 zo dňa 14. 12. 2006 (ďalej len „Uznesenie o zrušení konkurzu“) registrový súd dňa 08. 08. 2007 ex offico vymazal DZP z obchodného registra v celom rozsahu, v dôsledku čoho došlo k jej zániku...

Uznesenie o zrušení konkurzu bolo napadnuté odvolaním V. z. p., a. s... (ďalej len „VšZP“), avšak odvolací Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím Uznesením sp. zn. 6 Obo 20/07 zo dňa 22. 02. 2007 napadnuté Uznesenie o zrušení konkurzu potvrdil ako vecne správne, v dôsledku čoho toto nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 05. 04. 2007...»

Sťažovateľka poukazuje na obsah odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 K 70/01-1404 zo 14. decembra 2006 o zrušení konkurzu na majetok úpadcu – D. z. p. uviedla, že «... bola teda pôvodná pohľadávka DZP vyplývajúca z Platobného výmeru ako exekučného titulu postúpená na Sťažovateľa v súlade s platným právnym poriadkom. Táto pohľadávka nemohla teda prejsť na VšZP... samotným zrušením

DZP ešte nedošlo k automatickému prechodu pohľadávok a záväzkov na všeobecnú poisťovňu, resp. na inú poisťovňu, ktorá prevzala poistencov...

Zároveň si nedovolíme neuviesť Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 394/2002 zo dňa 29.07.2004, ktorý vychádzal v predmetnej problematike z identického znenia ZoKV, a zmysle ktorého osoba, na ktorú správca konkurznej podstaty v rámci speňažovania previedol majetok zapísaný do konkurznej podstaty, sa totiž stáva vlastníkom takéhoto majetku bez ohľadu na to, či neskôr vyšlo najavo, že zapísaný a následne i speňažený majetok (alebo jeho zodpovedajúca časť) v dobe speňaženia vlastnicky prináležal osobám iným...

Podľa názoru súdu vysloveného v Rozhodnutí KS TN nemal však likvidátor údajne právomoc vydávať vo veciach zdravotného poistenia platobné výmery ako individuálne správne akty. Existencia DZP po jej zrušení mala smerovať k jej likvidácii, z čoho podľa názoru KS TN má údajne logicky vyplývať, že zrušená poisťovňa a ani likvidátor nemali žiadne oprávnenie vyrubovať zdravotné poistné v správnom konaní. O dôvodoch absencie takéhoto oprávnenia v daných skutkových a právnych súvislostiach... sa však Sťažovateľ z odôvodnenia Rozhodnutia KS TN nedozvedel...

Za logické (na rozdiel od vyjadrenia KS TN v odôvodnení Rozhodnutia KS TN) je potrebné podľa nášho názoru považovať také konanie likvidátora DZP (povinného konať zo zákona s odbornou starostlivosťou), ktoré smeruje v rámci likvidácie aj k vymáhaniu pohľadávok, a to spôsobom, ktorý si konkrétny typ pohľadávky vyžaduje. V danom prípade práve najskôr jej predpísaním formou platobného výmeru. Ak by sme sa riadili logikou KS TN, tak potom DZP a jej likvidátor by boli oprávnení jedine inkasovať dobrovoľne zaplatené poistné, avšak chýbali by im akékoľvek právne nástroje na reálne vymáhanie dobrovoľne nezaplateného poistného a poplatku z omeškania, čo považujeme za absurdné a v rozpore s úmyslom zákonodarcu. V tejto súvislosti sa zároveň vynára otázka, kto teda podľa logiky KS TN bol oprávnený vydať Platobný výmer, ak to nebola v čase likvidácie ani DZP a ani DZP konajúca jej likvidátorom, pričom na VŠZP toto oprávnenie preukázateľne neprešlo a Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vznikol až 01. 11. 2004. Odpoveď na túto otázku Sťažovateľ v odôvodnení Rozhodnutia KS TN nenašiel.

V súvislosti s Rozhodnutím KS TN o zjavne „dodatočnom“ zistení údajnej absencie oprávnenia DZP konajúcej likvidátorom vydať Platobný výmer (v prvostupňovom

Rozhodnutí OS NM nie je o nej ani len zmienka) a jeho následného označenia za nulitný právny akt, by sme si dovolili zároveň poukázať na nasledujúce skutočnosti.

Samotný slovenský právny poriadok neobsahuje explicitnú legislatívnu definíciu nulity právnych aktov. Podľa právnej teórie a praxe nastáva nulita vtedy, ak vady dosahujú takú závažnú mieru, že už nemožno hovoriť o právnom akte.

Zo samotného právneho výkladu nulity právneho aktu vyplýva skutočnosť, že musí ísť o bezpochyby jednoznačné, zjavné a hrubé porušenie zákona alebo procesných princípov.

Právna úprava vychádza z toho, že v prípade vyhlásenia nulity právneho aktu musí ísť o závažný a jednoznačný rozpor s právnym poriadkom.

K výkladu nulity nie je pritom možné pristupovať rozširujúcim spôsobom. Uvedené chápanie podporuje aj európska judikatúra, v zmysle ktorej treba dôvody nulity vykladať reštriktívne a teda obmedziť dôvody nulity právnych aktov v rámci rozhodovacej praxe súdov.

Sťažovateľ ma za to, že Platobný výmer ako exekučný titul je platný akt vydaný v súlade so zákonom. Sťažovateľ na základe identických platobných výmerov ako je Platobný výmer (líšiacich sa osobou povinného a výškou záväzku) inicioval značné množstvo exekučných konaní, v ktorých samotné sudy neposúdili právoplatné a vykonateľné platobné výmery ako nulitné akty, a to aj napriek skutočnosti, že sa touto otázkou v rámci podaných námietok, resp. iných podaní zaoberali. Je možné čiastočne akceptovať skutočnosť, že rôzne sudy zaujmú v identických (resp. obdobných) právnych veciach rôzne právne názory a výklady, avšak touto rôznorodosťou nemôže byť postihnutý inštitút nulity aktu, keďže v takom prípade by jeho existencia nemala žiadne reálne opodstatnenie a právny význam, a tento inštitút by bol nebezpečným právnym nástrojom na zvrátenie akéhokoľvek právneho stavu v akomkoľvek štádiu, v dôsledku čoho by dochádzalo k neprípustnej eliminácii významu právnej istoty. Nehovoriac už o tom, že je nepochybne právne neakceptovateľné, ak k predmetnej rôznorodosťi dochádza až v rámci samotného exekučného konania, a to dokonca toho istého, ako je i v tomto prípade (in concreto prvostupňového a druhostupňového exekučného konania).

Na jednej strane sa síce stotožňujeme s pravidelne sa opakujúcim právnym názorom ústavného súdu implikovaným v mnohých jeho rozhodnutiach, že ústavný súd v zásade nie je oprávnený zjednocovať judikatúru všeobecných súdov... no na druhej strane je podľa

nášho názoru ústavnoprávne neakceptovateľné, ak táto variabilita rezonuje pri inštitúte nulity aktu.

Rozhodnutím KS TN podľa nášho názoru inter alia došlo k porušeniu princípu právnej istoty a ochrany dôvery Sťažovateľa, ako nadobúdateľa práv vyplývajúcich z Platobného výmeru, v právo, ktorý predstavuje základný atribút právneho štátu. Vyplýva to najmä zo skutočnosti, že výsledkom postupu exekučného súdu je zároveň i dualita právneho stavu, keďže nadobudnutiu práv vyplývajúcich z Platobného výmeru predchádzalo rozhodnutie konkurzného súdu – Opatrenia, ktorým konkurzný Krajský súd v Bratislave ako jediný vecne príslušný súd odsúhlasil odpredaj pohľadávok a de facto i nadobudnutie práv vyplývajúcich z Platobného výmeru, ako exekučného titulu.

KS TN pri rozhodovaní v danej veci prehliadol existenciu základného práva Sťažovateľa na legitímne očakávanie nadobudnutia majetku. Sťažovateľ má za to, že Rozhodnutím KS TN bolo zasiahnuté aj do práva Sťažovateľa vlastniť majetok tým spôsobom, že napriek existencii právoplatného a vykonateľného rozhodnutia konkurzného súdu o odsúhlasení odpredaja pohľadávky vo forme Platobného výmeru Sťažovateľovi, bol následne Sťažovateľ napadnutým rozhodnutím súdu de facto tohto majetku zbavený...

Dovolíme si tiež upriamiť pozornosť na ústavnému súdu určite známy Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 182/2010-44 zo dňa 20. 10. 2010, ktorým bolo rozhodnuté o Ústavnej sťažnosti Sťažovateľa zo dňa 19. 08. 2009, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky skonštatoval, že základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 10/2009, 2 Obo 11/2009-514 zo dňa 27. 05. 2009 porušené bolo, v dôsledku čoho toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Z uvedeného nálezu vyplýva, že v tomto kontexte je významné najmä to, že zmluva o postúpení pohľadávok v tomto prípade bola predbežne posúdená príslušným konkurzným súdom a výsledkom tohto posúdenia bolo rozhodnutie súdu o súhlase na takýto právny úkon, ku ktorému aj došlo uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok. Ústavný súd ďalej skonštatoval, že v ďalšom konaní pred všeobecným súdom je najmä nevyhnutné, aby najvyšší súd... vysvetlil aj vzťah medzi súdnou ochranou, ktorá bola sťažovateľke poskytnutá

konkurzným súdom udelením súhlasu na uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky podľa § 66b č. 328/1991 Zb. a súdnou ochranou požadovanou v prítomnom spore.

Zároveň je potrebné podotknúť, že exekučný súd sa navyše vôbec nezaoberal prípadne spôsobenými negatívnymi následkami vyhlásenia nulity Platobného výmeru, a to napríklad v súvislosti s plynutím lehôt na opätovné vymáhanie predmetnej pohľadávky...».

Sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoE/48/2010-72 zo dňa 30. 06. 2010 došlo k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle ustanovenia článku 20 ods. 1 Ústavy SR, článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 ods. 1 Prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach, a zároveň k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoE/48/2010-72 zo dňa 30. 06. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa. Krajský súd v Trenčíne je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka nepripojila k sťažnosti napadnuté uznesenie krajského súdu (napriek tomu, že v sťažnosti tak uviedla, pozn.). Ústavný súd si z krajského súdu vyžiadal predmetné uznesenie, ktoré podľa vyznačenej doložky nadobudlo právoplatnosť 20. septembra 2010.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Porušenie označených základných a iných práv vidí sťažovateľka v namietanej nesprávnosti právnych záverov v uznesení krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 Er 2527/2008-49 z 11. decembra 2009 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení a v jeho nedostatočnom odôvodnení.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach

došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Sťažovateľka vidí porušenie ňou označených základných a iných práv uznesením krajského súdu v tom, že krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru o nulitnosti platobného výmeru, ktorý bol v exekučnom konaní označený za exekučný titul, a to z dôvodu neexistencie oprávnenia likvidátora poisťovne k vydaniu tohto platobného výmeru.

Ústavný súd poznamenáva, že o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľky analogického skutkového a právneho obsahu ako posudzovaná sťažnosť už rozhodoval svojimi skoršími uzneseniami (napr. I. ÚS 359/09, I. ÚS 80/2010, I. ÚS 179/2010, I. ÚS 183/2010).

Ústavný súd preto pri posudzovaní tejto sťažnosti vychádzal z odôvodnenia svojich skorších uznesení, na ktoré zároveň v ich podrobnostiach odkazuje.

Zhodne so svojimi predchádzajúcimi uzneseniami o odmietnutí analogických sťažností sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy v rámci exekučného konania boli oprávnené aj mimo rámec správneho súdnictva skúmať správne rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul, a to práve len z hľadiska, či nejde o správne rozhodnutie ničotné (nulitný správny akt, resp. paakt), ktoré nevyvolávajú žiadne právne účinky. Takýto predmet skúmania podľa názoru ústavného súdu nebol žiadnym spôsobom limitovaný uplynutím lehôt na preskúmanie správneho rozhodnutia v rámci správneho súdnictva.

Ústavný súd taktiež konštatuje, že nie je možné ustáliť prvky arbitrárnosti v záveroch krajského súdu o tom, že správne rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul je ničotným správnym aktom z dôvodu, že likvidátor poisťovne nebol oprávnený vydávať individuálne správne akty (správne rozhodnutia) ako orgán verejnej správy, a teda nemohol vydať ani platný exekučný titul, na základe ktorého sťažovateľka navrhla viesť exekučné konanie.

Záveru krajského súdu nie je spôsobilá spochybniť ani argumentácia sťažovateľky, že krajský súd sa nevysporiadal pri posudzovaní nulitnosti exekučného titulu s okolnosťou zahrnutia pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu do konkurznej podstaty poisťovne po vyhlásení konkurzu na jej majetok, schválením speňaženia konkurznej podstaty vrátane tejto pohľadávky rozhodnutím konkurzného súdu a následným nadobudnutím tejto pohľadávky sťažovateľkou zmluvou o postúpení pohľadávky a s dôsledkami týchto okolností na platnosť exekučného titulu. Podľa sťažovateľky sa krajský súd nezaoberal ani *„prípadne spôsobenými negatívnymi následkami vyhlásenia nulity Platobného výmeru, a to napríklad v súvislosti s plynutím lehôt na opätovné vymáhanie predmetnej pohľadávky“*.

Všeobecný súd môže rozhodnúť o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo pre to zistí dôvody, a v súlade s tým postupoval aj krajský súd (ako i okresný súd), keď na základe záveru o nulitnosti označeného exekučného titulu exekúciu vyhlásili za neprípustnú a zastavili ju.

Ústavný súd preto po preskúmaní uznesenia krajského súdu konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávosti právnych záverov krajského súdu alebo ktoré by spočívali v ich nedostatočnom odôvodnení.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, že v obdobných veciach iných účastníkov konania rozhodol ten-ktorý všeobecný súd spôsobom, s ktorým sa sťažovateľka stotožnila, a že naopak, v jej veci rozhodli súdy odlišne, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacia prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

Z týchto dôvodov ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali možnosti porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 11 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení označeného základného a iného práva hmotnoprávneho charakteru (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Ústavný súd dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprosesných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti krajskému súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2010